

tak zvaného samostatného oboru působnosti jmenované obce, nýbrž dotýká se zájmu státního, veřejného, zvláště když zásady jazykového práva v republice Československé, zejména i pokud jde o samosprávné úřady, zastupitelské sbory a veškeré veřejné korporace ve státě, jsou stanoveny zákonem ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. Je-li tudíž zjištěno, že Eduard K. byl jako člen obecního zastupitelstva účasten zmíněného zasedání, že na jednání bral podíl, čině návrh, o němž pak bylo provedeno hlasování, nemůže býti pochybnosti o tom, že činnost jeho týkala se záležitostí vlády, že on záležitosti vlády dle mluvy zákona obstarával a že ho proto považovati dlužno za veřejného úředníka ve smyslu §u 153 tr. zák. Na věci nemění ničeho, že náměstkovi starosty, Františku P-ovi, jednalo se vlastně jen o zjištění, zda starosta H. odeslal dotyčný dopis s vědomím ostatních německých zástupců či nikoli, tedy o konstatování faktu, poněvadž celá akce měla přec jen v důsledcích svých vésti k úpravě otázky užívání státního jazyka při úřadování obecním. Pokud zmateční stížnost snaží se popírati, že obžalovaným nebyl podniknut útok na jmenovaného člena obecního zastupitelstva za vykonávání jeho povolání, ocitá se v rozporu se zjištěními rozsudku, dle nichž obžalovaný hned po návrhu K-ově na vyslovení důvěry starostovi a po odhlasování toho návrhu uchopil židli, zdvihl ji do výše a chtěl ji mrštiti proti K-ovi a že teprve poté bylo zasedání skončeno. Ostatně propůjčuje zákon ochranu veřejnému úředníku nejen proti útokům na jeho tělesnou integritu po dobu výkonu jeho povolání, nýbrž též proti útokům, k nimž došlo mimo tu dobu, jež jsou však ve věcné, příčinné spojitosti s vykonáváním jeho povolání, kde tedy vykonávání toto bylo podnětem, z něhož pachatel veřejného úředníka napadl; o tom nemůže však v tomto případě býti sporu. Zmateční stížnost namítá dále, že člen obecního zastupitelstva K., schvaluje jednání starosty H-a, kterým zakazoval si vůbec veškeré dopisování ve státní řeči se strany nadřízeného úřadu státního, schvaloval jednání protizákonné a že pro tuto protizákonnost svého počínání nemůže se mu dostati zvláštní ochrany §u 153 tr. zák. Na to dlužno odvětiti, že jen v případě, kdyby na straně napadeného člena obecního zastupitelstva šlo o úkon, jenž by se označiti musil za přímé zneužití vykonaného povolání, nemohlo by se tvrditi, že tělesné poškození stalo se pro výkon povolání, poněvadž takový úkon nebyl by již kryt pojmem výkonu povolání, nýbrž vypadal by z jeho rámce. Za takovou nelze však činnost člena K-a ještě označiti. Šlo tu v podstatě pouze o uplatňování odchylného stanoviska v otázce jazykové, které nelze beze všeho prohlásiti za čin zlomyslný, tedy za zneužití úředního povolání. Ani zákon ze dne 29. února 1920 čís. 122 sb. z. a n. nevylučuje v §u 7 možnost sporů o užívání jazyka při různých úřadech i samosprávných, takže výtku zmateční stížnosti dlužno odmítnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 1208.

Výrok lesního orgánu, přistihnuvšího občany určité obce při krádeži, že »v oné obci jsou vůbec zloději, že v každém druhém domě jest zloděj,« nevztahuje se ještě na všechny příslušníky obce (§ 496 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 7. května 1923, Kr I 315/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v České Lípě jako odvolacího soudu ze dne 16. listopadu 1922 porušen byl zákon v ustanovení Šu 491 tr. zák., rozsudek ten se zrušuje a uznává se ve věci samé: Obžalovaný Josef S. sprostňuje se vedle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti dle Šu 491 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 9. května 1922 před více lidmi v lese u T. soukromé obžalobce Antonína T-a, Antonína M-a a Václava W-a jmenovitě nebo znamenými, na ně připadajícími, neuváděje určitých skutků, z opovržlivých vlastností vinil.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Dubé ze dne 9. října 1922 byl hajný Josef S. sprostěn z obžaloby, že dne 9. května 1922 při dopadení několika lesních zlodějů se vyjádřil: »K-ské mohu vůbec velmi dobře vystáti, neboť je tam samá zlodějská sebránka, v každém druhém domě jest zloděj« (Die K-schen kann ich überhaupt sehr gut leiden, denn dort ist lauter Diebsgesindel, in jedem zweiten Hause ist ein Dieb), a že tím spáchal přestupek proti bezpečnosti cti dle Šu 487 tr. zák. Starosta místa K-a Antonín T. a obecní výboři Antonín M. a Václav W. podali totiž proti Josefu S-ovi soukromou obžalobu, ježto se cítili tímto výrokem uraženi. Okresní soud v Dubé odůvodňuje osvobozující rozsudek tím, že považuje ona slova za ostrou kritiku místa K., ve kterém je mnoho zlodějů, že však tím byli míněni soukromí obžalobci, nemůže prý býti tvrzeno. Uražen se mohl cítiti prý jen ten, kdo měl něco na vrubu. Proti tomuto rozsudku podali soukromí obžalobci odvolání. Rozsudkem krajského soudu v České Lípě jako odvolacího soudu ze dne 16. listopadu 1922 byl Josef S. odsouzen pro shora uvedený výrok dle Šu 493 tr. zák. k peněžité pokutě 500 Kč a sice podmíněně. Odvolací soud spatřuje ve výroku přestupek urážky na cti dle Šu 491 tr. zák., ježto se mohl tímto výrokem každý z obyvatelů K. cítiti uraženým, a že tato slova nejsou pouhou kritikou, nýbrž urážkou na cti. Právní názor, že výrokem obžalovaného mohl se každý z obyvatelů K. cítiti uraženým, a že slova ta jsou urážkou na cti, nesrovnává se se zákonem. Dle Šu 491 tr. zák. jest nutno, by uražený byl označen výslovně neb znamenými, naň připadajícími. Takového označení v tomto případě nebylo. Výrok pronesen byl vůči více osobám z K., které obžalovaný přistihl právě při krádeži v lese a vztahoval se tedy zřejmě jen na ony obyvatele K., kteří do lesa na krádež chodili. Že by i soukromí obžalobci byli nebo mohli býti míněni a zahrnuti v závadný výrok, nebylo ani jmenovitě ani známkami na ně připadajícími naznačeno, neboť jediná vlastnost soukromých obžalobců jako příslušníků obce K. není dostatečnou, by právem se mohli cítiti na své cti dotčenými, tím méně, že obžalovaný ihned sám obmezoval své obviňování jen na jednoho obyvatele K. v každém druhém domě a že již z tohoto důvodu vyloučeno jest vědomí obžalovaného, že dotýká se cti každého obyvatele K-ského a zejména i cti soukromých obžalobců jako hodnostářů obecních eventuelní výtkou nedbalé správy obce,

zejména ve směru bezpečnosti cizího majetku, ve kteréžto vlastnosti však, jak za hlavního líčení zástupce jejich výslovně prohlásil, soukromí obžalobci ani uraženými se necitili. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti dle §u 33 tr. ř. generální prokuratourou na záštitu zákona vznesené a dle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1209.

V tom, že řemeslní hráči karet zlákali koho v hazardní hru, vzbudivše v něm úmyslně omyl, že jsou hráči neobratnými, nelze sice spatřovati skutkovou podstatu podvodu dle §u 201 písm. e) tr. zák., ovšem ale dle §u 197 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1923, Kr II 114/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 29. září 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200, 201 e) tr. zák., avšak vypustil z rozsudečného výroku odsouzení dle §u 201 písm. e) tr. zák.

Důvody:

Nelze přisvědčiti zmateční stížnosti, že nesprávně shledán byl ve stěžovatelově skutku podvod, dokud nebylo zjištěno, že by obžalovaní byli používali falešných prostředků hracích nebo lstivých úskoků ve hře samé (dorozumívání se hráčů mezi sebou, jaké mají karty a pod.). Okolnost ta mohla by přijíti v úvahu pro řešení otázky, zda šlo právě o zvláštní způsob podvodu dle §u 201 lit. e) tr. zák., což však nikterak nevyklučuje, aby skutek obžalovaných nebyl podřaděn pod všeobecný pojem podvodu, byly-li tu jinak jeho známky. Neboť již z úvodního odstavce §u 201 tr. zák. vyplývá, že zde zákon vypočítává některé zvláštní způsoby podvádění, způsobem nikterak výlučným, takže § 201 e) tr. zák. neomezuje všeobecné definice podvodu dle §u 197 tr. zák., moha býti jen do jisté míry měřítkem, pokud možno ještě mluvíti o lstivém předstírání (jednání). Byť tedy § 201 e) tr. zák., mluvě výslovně o podvodných úskocích hráčů ve hře, nepřipouští, aby jednání, jaké zjištěno tuto, jen jemu bylo podřaděno (jinak rozh. víd. sb. č. 2511), sluší zkoumati, není-li tu jinak náležitostí §u 197 tr. zák. Tomu však sluší vzhledem k zjištěním soudu nalézacího přisvědčiti. Byť i při hrách hazardních, o jakou tuto dle vlastního udání obžalovaných šlo, hrála náhoda převážnou roli, přece učí zkušenost a zjišťuje to soud též pro tento případ, že i zručnost hráčů, zejména hráčů ze zvyku nebo povolání, má velký vliv na výsledek hry, zvláště oproti osobám nezkušeným nebo méně zkušeným. O takové hráče ze zvyku nebo z povolání v tomto případě dle zjištění rozsudku skutečně šlo, právě tak jako soud nalézací poukazem na »hejličkářství« dáva projev svému přesvědčení, že obžalovaní jako hráči byli vůči poškozenému zřejmě ve výhodě. A byť i pouze na h o d i l é poškození v hazardní hře pojato bylo již ve skutkové pod-